

ЛЕЙ СЮЙЯН СТ (кер. Ковтун В.І.) Сюжетно-тематична композиція «Палімпсест часу»

АНОТАЦІЯ

Живописна композиція «Палімпсест часу» розгортає перед глядачем поетичну медитацію на теми пам'яті, руйнації та духовного спадку. Центральним елементом роботи є жіноча фігура, що стоїть перед руїнами античної споруди – символом втраченої культури, забутих цивілізацій, спільного історичного ґрунту. Її жест, звернений до фрагментованої архітектури, вміщує в собі одночасно дотик і молитву, спробу відчутти, зрозуміти, зчитати – як пальцями по стертих рядках.

Руїни в картині – не просто залишки архітектури, а своєрідна метафора культурного палімпсесту: те, що не зникає цілком, а проступає знову, нашаровуючись у пам'яті та досвіді. Просторове вирішення композиції будується на контрасті між переднім планом – сучасною людською присутністю – і глибшою перспективою, де занурені в тінь залишки минулого. Ця діалектика створює як візуальну, так і смислову глибину: погляд немовби проходить крізь шари часу, виявляючи багатоголосся історії.

Ніжна, майже монохромна кольорова гама витримана в теплих вохристих і сірих тонах. Така стриманість кольору створює атмосферу тиші, медитативної зосередженості, посилює відчуття дистанції між теперішнім і минулим, між матеріальним і духовним. Водночас ця гамма підкреслює тлінність каменю – як тіла часу, що руйнується, але не зникає повністю. Світлотіньова модельована форма підсилює відчуття пластичності: як фігура жінки, так і архітектура ніби витесані з одного матеріалу, утворюючи цілісний простір пам'яті.

Назва «Палімпсест часу» посилається на образ багат шарового рукопису, де нові сенси накладаються на давні, не знищуючи їх повністю. У цьому контексті руїни – це не лише символ втрати, але й ключ до осмислення сучасної ідентичності. Людина на полотні виступає як посередник між часами

– вона не просто спостерігає минуле, а активно шукає в ньому опору, розмовляє з ним, намагається зчитати себе у цьому багатовіковому відлунні. Дипломна робота «Палімпсест часу» – це візуальна метафора пам'яті як нескінченного переписування: жива, змінна, багатшарова структура, у якій ми шукаємо відповідей і віднаходимо себе.

ANNOTATION

The painting 'Palimpsest of Time' unfolds a poetic meditation on the themes of memory, destruction and spiritual heritage. The central element of the work is a female figure standing in front of the ruins of an ancient building – a symbol of lost culture, forgotten civilisations, and common historical ground. Her gesture, addressed to the fragmented architecture, contains both a touch and a prayer, an attempt to feel, understand, read – as if with fingers on erased lines.

The ruins in the painting are not just the remains of architecture, but a kind of metaphor for cultural palimpsest: something that does not disappear completely, but reappears, layered in memory and experience. The spatial solution of the composition is based on the contrast between the foreground – a modern human presence – and a deeper perspective, where the remnants of the past are submerged in shadows. This dialectic creates both visual and semantic depth: the viewer seems to pass through the layers of time, revealing the polyphony of history.

The delicate, almost monochrome colour scheme is based on warm ochre and grey tones. This restraint of colour creates an atmosphere of silence, meditative concentration, and enhances the sense of distance between the present and the past, between the material and the spiritual. At the same time, this colour scheme emphasises the perishability of stone – as a body of time that is destroyed but does not disappear completely. The light and shadow modelled form enhances the sense of plasticity: both the figure of the woman and the architecture seem to be carved from the same material, forming a holistic space of memory.

The title 'Palimpsest of Time' refers to the image of a multi-layered manuscript, where new meanings are superimposed on the old ones without completely destroying them. In this context, ruins are not only a symbol of loss, but also a key to understanding modern identity. The person on the canvas acts as a mediator between the times – he or she does not just observe the past, but actively seeks support in it, talks to it, tries to read himself or herself in this centuries-old echo. The graduation work 'Palimpsest of Time' is a visual metaphor of memory as an endless rewriting: a living, variable, multi-layered structure in which we search for answers and find ourselves.